

νος εἰς ποινικὴν ὑπόθεσιν. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἐφευρίσκατε γελοίας ὑπεκφυγὰς, ἀντὶ τὰς ὁμολογήσατε ἀπλῶς, ὅτι ἄλλοτε εὐρίσκασθε εἰς σχέσεις μετὰ τῆς γυναικὸς τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ. Πῶς δὲν θέλετε νὰ ἐννοήσατε, ὅτι ἡ κατοχὴ τῆς φωτογραφίας τῆς δὲν εἶνε ἐγκλημα, καὶ ὅτι αὐτὸ δύναται νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τοῦ φυσικωτέρου τρόπου. Σὰς προσθέτω, ὅτι τὸ καθήκον παντὸς τιμίου ἀνθρώπου εἶνε νὰ διαφωτίζη τὴν δικαιοσύνην, καὶ ὅτι θὰ κάμετε κακὴν πράξιν, ἂν μὴς ἀποκρύψετε, ὅτι γνωρίζετε. Ἐμπρός, κύριε, μὴ ἐπιμένετε ν' ἀποκρύπτετε τὴν ἀλήθειαν. Θὰ σὰς κοστήσῃ ἀκριβὰς ἂν ἐπιμένετε εἰς τὸ ὀλέθριον αὐτὸ σύστημα, καὶ... σὰς ζητῶ συγγνώμην νὰ προσφέρω ἐνταῦθα ὄνομα προσφιλὲς εἰς ὑμᾶς... ἔάν ἡ δεσποινὶς Λεκόντ, ἡ μνηστὴς σας, παρευρίσκητο εἰς τὴν ἀνάκρισιν αὐτὴν, θὰ σὰς καθικέτευε αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ νὰ ὁμιλήσετε.

Ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ, προφανῶς συγκινηθεὶς, προσπαθὼν ὅμως νὰ γείνη κύριος ἑαυτοῦ, ἐταπείνου τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ οὐδὲν ἀπῆντα.

— Συλλογισθῆτε ὅτι σὰς περιμένει μετ' ἀνυπομονησίας, καὶ ὅτι δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μοὶ δώσετε εὐλογοφανῆ ἐξήγησιν, διὰ νὰ σὰς ἀποδώσω τὴν ἐλευθερίαν σας... ἀπόψε... ἀμέσως... ἐνῷ ἂν ἐξακολουθῆτε νὰ τὰ ἀρνῆσθε ὅλα, θὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ σὰς θεωρήσω ἔνοχον, καὶ νὰ σὰς στείλω... ἐκεῖ ὅπου στέλλονται οἱ κατηγορούμενοι διὰ φόνον.

Ὁ νεανίας ὠχρίσσε φρικωδῶς, τὰ χαρακτηριστικά του συνεστάλισαν, τὸ στόμα του ἠνέφχθη ἵνα ὁμιλήσῃ καὶ εἶπε μετὰ φωνῆς σταθερᾶς:

— Δὲν ἔχω τίποτε πλέον νὰ σὰς ἀπαντήσω. Εἶμαι ἀθῶος. Κάμετε ὅ,τι θέλετε.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας δὲν ἐπέριμενε ποσὺς τοιαύτην πείσμονα ἀντίστασιν, ἐν ἣ ὅμως ἀνεκάλυψε μίαν ἔτι ἀπόδειξιν τῆς ἐνοχῆς τοῦ κυρίου δὲ Γεντιλῆ, καὶ ἀπελπισθεὶς ὅτι ἤθελε τὸν καταπείσῃ νὰ ὁμολογήσῃ, μετέβαλλεν ἀμέσως τρόπον καὶ γλῶσσαν.

— Πῶς ὀνομάζεσαι; ἠρώτησε ξηρῶς. Ποῦ κατοικεῖς; Τί ἐπαγγέλλεσαι;

— Ὀνομάζομαι Λουδοβίκος δὲ Γεντιλῆ. Κατοικῶ εἰς τὴν ὁδὸν Μὸν-Θαβώρ, ἀριθμὸς 72. Εἶμαι διδάκτωρ τὰ νομικά, καὶ πρῶτος γραμματεὺς τοῦ κυρίου Λαβουρῶ, συμβολαιογράφου.

— Ἐχεις περιουσίαν;

— Ὁ πατήρ μου ἔχει.

— Τί κάμνει ὁ πατήρ σου;

— Ζῇ ἐκ τῶν εἰσοδημάτων του.

— Δὲν κατοικεῖς μαζύ του;

— Ὁχι.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἀπέτεινεν ὅλως αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις δι' ὕψους σχεδὸν ἀφηρημένου ἤκουσε διὰ τὸν τύπον τὰς ἀπαντήσεις, εἶτα, ἀφοῦ ἔλαβεν, ἡ προσεποικίθη ὅτι ἔλαβε, σημειώσεις,

— Γνωρίζετε τὸν κύριον Λερέ; ἠρώτησεν αἰφνης, παρκατηρῶν κατὰ πρόσωπον τὸν κατηγορούμενον.

Ἀντὶ νὰ φρικιάσῃ εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο,

ὅπερ ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ἐν τῇ ὁδῷ Ἀρβαλέτ δολοφονηθέντος ἐμπόρου, ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ ἀπήντησε, χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν:

— Ποσῶς.

— Δὲν ἐμπερδεύθη περίεργον! ἐσκέφθη ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας.

Καὶ μεταβάλλων ἀμέσως τακτικὴν, ἐπανελάβε:

— Τί ἐκάματε τὴν ἐσπέραν τοῦ Σαββάτου, τῆς δεκάτης τρίτης Ἰανουαρίου;

Ἐπερίμενε, ὑπολογίζων ὅτι ὁ κατηγορούμενος θὰ συλληφθῇ ἐν τῇ παγίδι.

Ὅλοι οἱ ἔνοχοι ἔχουσι πάντοτε πρόχειρον διήγησιν προσχεδιασθεῖσαν, ὅταν ἐρωτῶσιν αὐτοὺς νὰ εἰπῶσι πῶς διήλθον τὸν καιρὸν τῶν τὴν ἡμέραν τοῦ ἐγκλήματος.

Ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ ἀπήντησεν ἡσυχῶς:

— Δὲν ἤμπορῶ νὰ σὰς εἰπῶ ἀκριβῶς. Ἡ ἐσπέρα ἐκείνη δὲν ἀφῆκε καμμίαν ἰδιαιτέραν ἐνθύμησιν εἰς τὸν νοῦν μου. Θὰ τὴν ἐπέρασκα, ὅπως καὶ τὰς ἄλλας, εἰς τῆς κυρίας Λεκόντ, εἰς Βουλώνην.

— Καὶ τὴν ἐπομένην ἐσπέραν τῆς Κυριακῆς, δεκάτης τετάρτης;

— Τὸ ἴδιον. Μόνον τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ πατήρ μου ἐδειπνῆσε μαζύ μου εἰς τῆς κυρίας Λεκόντ.

— Θὰ ἐξετασθῇ ἡ ἀκρίβεια τῶν λεγομένων σας, εἶπε ψυχρῶς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Πρὸς τὸ παρόν, δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ σὰς ἐρωτήσω.

— Τότε, δύναμαι ν' ἀποσυρθῶ; ἠρώτησεν ἀνησυχῶς ὁ νεανίας.

Ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ὕψωσε τοὺς ὤμους, ἐσήμανε καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἐμφανισθέντα Πιεδούστην:

— Μίαν ἡμέραν! τάχιστα.

[Ἐπειτα συνέχισεν].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

Εἰς τὸ προσεχές:

Η ΑΝΑΡΡΩΣΙΣ

Διήγημα ἐπὶ τῇ 1ῃ τοῦ ἔτους ὑπὸ

ΓΡ. Α. ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ

Εἰς Χοῖρον

Ἀγγλικὸν Διήγημα

Α'

Ἐξῆς ποτὲ ἐν τῇ πόλει Ρουὲν ἔμπορος τις ὀνόματι Μαρτίνος Φράγκ, ὅστις ἔνεκα ἀλλεπαλλήλων δυστυχημάτων, ἀπὸ πλουσιωτάτου κατήντησε πτωχός. Ἀλλ' ἡ πενία, ἥτις γενικῶς καθιστᾷ τοὺς ἀνθρώπους ταπεινοὺς ἄμα καὶ ἐργατικούς, εἰς αὐτὸν ἐχρησίμευσε μόνον, ἵνα γείνη ἀλαζῶν καὶ ὀκνηρός, καὶ ὅσῳ μᾶλλον ἐγίνετο πτωχότερος, τοσοῦτον ἐγίνετο καὶ ἀλαζονικώτερος καὶ ὀκνηρότερος. Ἐν τούτοις κατῴρθωσε ν' ἀποζῇ ἐνεχυριάζων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μεταξίνην τιὰν τῆς συζύγου του ἐσθῆτα, ἡ πωλὼν ἀργυροῦν τι κοχλιάριον, ἡ ἄλλο τι μικρὰς ἀξίας πράγμα, ὅπερ εἶχε διασώσει ἐκ τοῦ ναυαγίου τοῦ προτέρου πλούτου του καὶ λίαν εὐαρέστως διήρχετο τὸν χρόνον περιφερό-

μενος εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ περιπατῶν ἀνω καὶ κάτω ἐπὶ τῶν ἡλιοφώτων τῶν ὁδῶν πλευρῶν.

Ἡ ὥραία Μαργαρίτα, ἡ σύζυγός του, ἦτο περιώνυμος καθ' ὅλην τὴν πόλιν διὰ τε τὸ κάλλος, τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἀρετὴν της. Ἦτο δὲ μελαγχροινούλα μὲ τοὺς μελανωτέρους ὀφθαλμοὺς, τοὺς λευκοτέρους ὀδόντας καὶ τὰς ἀνθηροτέρας ροδοχρόους παρειὰς ἀπάσης τῆς Νορμανδίας. Τὸ ἀνάστημά της ἦτο ὑψηλὸν καὶ μεγαλοπρεπές, αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες της λεπτοφυεστατοὶ τὸ σχῆμα, τὸ δὲ κυματόεν αὐτῆς βαδισμα ὁμοιάζε κατὰ τὴν χάριν καὶ τὴν εὐκίνησιν τὰς κινήσεις τοῦ κύκνου. Ἐν εὐτυχιστέραις ἡμέραις ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης τῶν πλουσιωτέρων ἐμπόρων τῆς πόλεως καὶ ὁ φθόνος τῶν ὀρειοτέρων κυριῶν καὶ ὅτε περιῆλθεν εἰς πενίαν οὐκ ὀλίγον ἐπηύξησεν ἡ φήμη αὐτῆς ἔνεκα τῆς σκληρότητός της πρὸς πολλοὺς τῶν πλουσιῶν ἀστῶν, οἵτινες, χωρὶς νὰ συμβουλευθῶσι τὰς συζύγους τῶν, γενναίως προὔτεινον νὰ παρκαλώσωσι τὴν πτώχευσιν τοῦ συζύγου της καὶ νὰ κάμωσι πᾶν ὅ,τι ἠδύναντο πρὸς ἀνόρθωσιν εὐπολήτητον καὶ σεβαστῆς οἰκογενείας.

Οἱ φίλοι τοῦ Μαρτίνου, ὡς οἱ φίλοι πολλῶν δυστυχησάντων καὶ πάλαι καὶ νῦν, ἐγκατέλειπον αὐτὸν ὁλοσχερῶς κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς δυστυχίας του ἕκ πάντων δὲ τῶν ἄλλοτε συνδαιτημένων καὶ συμποτῶν αὐτοῦ καὶ τῶν ροστιμινομένων τὴν σύζυγόν του, οὐδεὶς πλέον ἀνεζήτην τὴν στενὴν δίοδον καὶ τὴν ταπεινὴν κατοικίαν τοῦ καταστραφέντος ἐμπόρου, πλὴν ἑνός, καὶ ὁ εἰς οὗτος ἦτο ὁ Πάτερ-Γουίδος, ὁ σκευοφύλαξ τῆς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου. Ἦτο δὲ μικρόσωμος, φιδρός, ἐρυθροπρόσωπος μοναχός, μὲ ὀφθαλμοὺς ρίπτοντας πονηρὰ πλάγια βλέμματα καὶ εἰ καὶ φέρων τὸ μοναχικὸν σχῆμα δὲν ἀπέλαυε καλῆς ὑπολήψεως· ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο εἰδός τι περιπλανωμένης ἐφημερίδος καὶ μετέδιδε πάντοτε τὰς τελευταίας εἰδήσεις καὶ φλυαρίας τῆς πόλεως καὶ πρὸς τούτοις ἦτο ὁ μόνος, ὅστις κατεδέχετο ἀκόμη νὰ ἐπισκέπτηται τὴν οἰκίαν τοῦ Μαρτίνου Φράγκ ἐν συντόμῳ, δι' ἑλλειψιν ἄλλου καλλιτέρου, ἐθεωρεῖτο ὡς φίλος.

Διὰ τὰς συνεχεῖς ταύτας ἐπισκέψεις του ὁ Πάτερ-Γουίδος εἶχε τὰς ἀποκρύφους αὐτοῦ αἰτίαι, ὧν ἡ ἀπλοικὴ τοῦ Μαρτίνου Φράγκ καρδιά ἦτο ὅλως ἀνυπόπτος· τὸ ὀξυδερκέστερον ὅμως τῆς συζύγου αὐτοῦ ὄμμα ταχέως ὑπὸ τὸν καλογηρικὸν σκουφὸν ἀνεκάλυψε δύο διαφορὰ πρόσωπα. Παρετήρησεν, ὅτι ὁ μοναχὸς ἐν γένει ἐκαρδόκει ἵνα ἐπισκέπτηται αὐτὴν τὴν ὥραν, καθ' ἣν ὁ Μαρτίνος Φράγκ δὲν ἦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ—ὅτι ἐφαίνετο προτιμῶν τὴν ἑνέρξιν τῆς ἐσπέρας—καὶ ὅτι, ἐπειδὴ αἱ ἐπισκέψεις ἐγένοντο ὁλοῦν συχνότεραι, ὁ καλὸς μας καλόγηρος εἶχε πάντοτε ἐτοιμὴν μικρὰν τινα δικαιολογίαν, ὡς, ὅτι ὦν ἠνυχασμένος νὰ διέλθῃ τὴν ὁδὸν ἐκείνην δὲν ἠδύναντο νὰ περάσῃ τόσον πλησίον τῆς θύρας τῆς οἰκίας χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ, ἵνα ἴδῃ πῶς εἶχε τὴν ὑγίαν ὁ κα-

λός κάγαθος Μαρτίνος. Ἀπετόλμα δὲ καὶ ἐνίοτε νὰ τῇ φέρῃ θρησκευτικόν τι δῶρον, ὡς τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας μετὰ τοῦ τέκνου της, ἢ ἔν τῶν γυμνῶν ἐκείνων εἰκονισμάτων, τὰ ὁποῖα πωλοῦνται καθ' ὁδὸν τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων. Εἰ καὶ ὁ σκοπὸς τούτων πάντων ἦτο λίαν προφανής, ἡ ὥραία ὅμως Μαργαρίτα ἐπέμενε προσποιουμένη, ὅτι δὲν ἐνόει τὰς ἀγαθὰς προθέσεις τοῦ Μοναχοῦ καὶ λίαν ἐπιδεξίως ἀπέκρουε πᾶσαν ἐρωτικὴν ἔκφρασιν ἐξερχομένην τῶν σεβασμίων αὐτοῦ χειλέων. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπὶ πολὺν χρόνον ὁ Πάτερ - Γουίδος ἀπεκροῦετο καὶ ὁ Μαρτίνος Φράγκ διεφύλαττεν ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς πενίας καὶ ἀπορίας του τὴν παρκαμυθίαν πασῶν τῶν θλίψεων τοῦ κόσμου τούτου, τουτέστιν ἕνα φίλον. Ἀλλὰ τέλος πάντων εἰς τοιοῦτον σημεῖον περιήλθον τὰ πράγματα, ὥστε ὁ ἔντιμος ἔμπροσ, διανοιῶν τὸς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ἠπόρησε πῶς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐκοιμήτο. Ὅθεν εἰς τοσοῦτον ἀνευλαθείας κατήντησεν, ὥστε ν' ἀρπάσῃ τὸν Πάτερ-Γουίδον ἀπὸ τὴν μύτην καὶ ἔπειτα συλλαβῶν αὐτὸν ἐκ τῶν ὤμων καὶ ἐξωθῶν πρὸς τὴν ὁδὸν ν' ἀποδιώξῃ ἐκ τῆς οἰκίας του.

Τὰ πράγματα ἐν τούτοις ὁλονέν ἔχειροτέρουν. Τὸ ἐν οἰκογενειακὸν ἀπομεινάριον ἠκολούθει τὸ ἕτερον — ἡ τελευταία μεταξίνη ἐσθὴς εἶχεν ἐνεχυριασθῇ — τὸ τελευταῖον ἀργυροῦν κοχλιάριον πωληθῇ — μέχρις οὐ ἐπὶ τέλους ὁ δυστυχὴς Μαρτίνος Φράγκ ἠναγκάσθη νὰ σύρῃ τὸν διάβολον ἀπὸ τὴν οὐράν, κατὰ τὴν γαλλικὴν φράσιν, ἥτοι ν' ἀποζῇ πενιχρότατα. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἡ ἐπαιτεία προσέβλεπεν αὐτὸν κατὰ πρόσωπον. Ἀλλ' ἡ ὥραία Μαργαρίτα οὔτε τότε ἀπηλπίσθη. Κατὰ τοὺς εὐλογημένους ἐκείνους χρόνους ἡ πίστις πρὸς τὴν ἄμμεσον τῶν Ἀγίων ἀντίληψιν ἦτο πολλῶ ἰσχυροτέρα παρ' ὅσον κατὰ τοὺς κακοὺς καὶ διεφθαρμένους τούτους καιροὺς καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐφαίνετο μετὰ τὴν τὴν πειθανότης βελτιώσεως τῆς θέσεώς των, δυναμένης νὰ προέλθῃ ἐξ εὐτυχῶς τινος μεταβολῆς δι' ἀπλῆς καὶ μόνης τῆς ἀνθρωπίνης ἐνεργείας, ἀπεφάσισε νὰ δοκιμάσῃ τί ἡδύνατο νὰ γίνῃ διὰ τῆς μεσιτείας τοῦ προστάτου τοῦ συζύγου της ἁγίου. Ὅθεν μετέβη ἐσπέραν τινὰ εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου, ἵνα ἀνάψῃ πρὸ τῆς εἰκόνης αὐτοῦ ἀναθηματικὴν λαμπάδα καὶ προσευχηθῇ ἐν τῇ θυσιαστηρίῳ, ὅπερ ἠγεῖρετο ἐν τῇ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγίου Μαρτίνου παρεκκλησίᾳ.

Εἶχεν ἤδη δύσει ὁ ἥλιος, ὅτε ἔφθασεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἡ πρὸς τὴν Ἀγίαν Παρθένον ἐσπερινὴ λιτανεία ἀρχίσει. Νέφος θυμιάματος ἐκυμαίνετο πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου τῆς Παναγίας καὶ τὸ ὄργανον ἐπλήρου διὰ τῆς σοβαρῆς αὐτοῦ μελωδίας τὰς σκοτεινὰς τῆς Ἐκκλησίας ἀψίδας. Ἡ Μαργαρίτα, ἀναμιχθεῖσα μετὰ τοῦ γονυπετοῦντος πλήθους, ἐπανάλαβε τὰ εἰς τὴν λατινικὴν Τροπάρια μετὰ τσαύτης εὐλαθείας, μεθ' ὅσης καὶ ὁ μᾶλλον πεπαιδευμένος κληρικὸς τῆς Μονῆς. Ὅτε δ' ἐ-

λείωσεν ἡ ἀκολουθία, μετέβη εἰς τὸ παρεκλήσιον τοῦ Ἀγίου Μαρτίνου καὶ ἀνάψασα τὴν λαμπάδα αὐτῆς ἐπὶ τοῦ πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου ἀργυροῦ κηροστασίου, ἐγονυπέτησεν εἰς μεμονωμένον τι μέρος τοῦ παρεκκλησίου καὶ μετὰ δακρύων εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπεκαλέσθη τὴν ἀντίληψιν καὶ προστασίαν τοῦ Ἀγίου. Ἐνῶ αὕτη ἦτο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐνησυχολημένη ἡ Ἐκκλησία βαθμύδην ἐκενοῦτο μέχρις οὐ ἀφῆθη, ὡς ἐνόμιζε, μόνη. Ἀλλ' ἠπατάτο, διότι, ὅτε ἠγέρθη, ἵνα ἀπέλθῃ, τὸ πολύσαρκον σῶμα τοῦ Πάτερ - Γουίδου ἵστατο παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτῆς.

— Εὐχομαι καλὴν καὶ εὐτυχὴ ἐσπέραν εἰς τὴν ἀγαπητὴν μου κυρίαν Μαργαρίταν, εἶπεν οὗτος δι' ἐκφραστικὸν τινος τρόπου. Ὁ Ἅγιος Μαρτίνος εἰσήκουσε τῆς δεήσεώς σου καὶ με ἀπέστειλεν, ἵνα ἀνακουφίσω τὴν πενίαν σας.

— Τότε, μὰ τὴν Παναγίαν, ὑπέλαθεν αὕτη, ὁ καλὸς μας Ἅγιος Μαρτίνος δὲν εἶνε δύσκολος, ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν ἐκείνων, οὓς ἐξαποστέλλει.

— Ἐ! καλὴ μου κυρία! ἀπήντησεν ὁ μοναχὸς, οὐδόλως συνταραχθεὶς ὑπὸ τῆς δυσαρέστου ταύτης ἀπαντήσεως. Ἐὰν αἱ εἰδήσεις εἶνε καλαί, τί μᾶς μέλει τίς εἶνε ὁ ἀγγελιοφόρος. Ἐ! καὶ πῶς περνᾷ τὰς ἡμέρας ταύτας ὁ Μαρτίνος Φράγκ;

— Καλὰ, κύρ-Γουίδε, ὑπέλαθεν ἡ Μαργαρίτα καὶ ἂν ἦτο παρών, δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι ἠθελενὰ σὰς εὐχαριστήσῃ ἀπὸ καρδίας, διὰ τὴν φροντίδα, τὴν ὁποίαν ἀκόμη ἔχετε δι' αὐτόν, καὶ τὴν πτωχὴν σιζυγόν του.

— Ὁ σύζυγός σου με ἐλακομεταχειρίσθη, ἐξηκολούθησεν ὁ μοναχὸς, χωρὶς νὰ φκίνηται, ὅτι προσεῖχεν εἰς τὸ δηκτικὸν τῆς ἀπαντήσεως τῆς Μαργαρίτας. Ἀλλ' ὁφείλομεν νὰ συγχωρῶμεν τοὺς ἐχθρούς μας, καὶ οὕτως, ἄς λησμονήσωμεν τὰ παρελθόντα. Γνωρίζω ὅτι εὐρίσκεται εἰς ἀνάγκην. Ἰδοὺ, λάβε καὶ φέρε τοῦτο πρὸς αὐτόν καὶ εἰπέ τῷ, ὅτι ἐγὼ ἀκόμη εἰμαι φίλος του.

Οὕτω λέγων ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρίδος τοῦ ἱματίου του μικρόν τι βαλλάντιον καὶ προσέφερεν αὐτὸ πρὸς τὴν γυναῖκα. Ἀγνοῶ ἂν ἦτο παρκαμυθία τοῦ Ἀγίου Μαρτίνου, ἀλλὰ τὸ ἀληθές εἶνε, ὅτι ἡ ὥραία τοῦ Μαρτίνου Φράγκ σύζυγος ἐφάνη παρέχουσα προθυμότερον τὸ οὗς πρὸς τοὺς διαπύρους ὑποψιφισμοὺς τοῦ μοναχοῦ. Τέλος τῷ εἶπε:

— Κράτησε τὸ βαλλάντιόν σου σήμερον δὲν δύναμαι νὰ ἐπιδώσω οὔτε τὸ δῶρόν σου, οὔτε τοὺς λόγους σου. Ὁ Μαρτίνος Φράγκ ἀπουσιάζει ἐκ τῆς οἰκίας.

— Κράτησέ το τότε διὰ τὸν ἐκυτόν σου.

— Ὅχι, κύρ-καλόγηρε, ὑπέλαθεν ἡ Μαργαρίτα ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, δὲν δύναμαι νὰ λάβω δῶρα ἐδῶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ μάλιστα ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ παρεκκλησίου τοῦ προστάτου τοῦ συζύγου μου Ἀγίου. Ἐὰν ἀγαπᾷς, δύνασαι νὰ μοὶ τὸ φέρῃς εἰς τὴν οἰκίαν μου, κύρ-Γουίδε.

Ὁ μοναχὸς ἐκράτησε τὸ βαλλάντιον καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα συνομιλία μετὰ τὸν χαμηλὸν καὶ δυσδιάκριτον φωνῆς τόνον ἐγένετο, ὥστε μόνον τὰ πρὸς ἃ ἀπευθύνετο ὧτα ἠδύναντο νὰ τὴν ἀκούσωσιν. Τέλος ἡ συνομιλία ἔπαυσε καὶ: Ὡ γύναι! Αἱ τελευταῖαι λέξεις, ἃς ἡ ἐνάρετος Μαργαρίτα ἐξέφερεν, ἐνῶ ἐν τάχει ἀπῆρχετο ἐκ τῆς ἐκκλησίας, ἦσαν:

— Ὅταν τὴν νύκτα ταύτην τὸ ὄρολόγιον τῆς Μονῆς κρούσῃ τὰς δώδεκα — Ἐνθυμήθητι!

Περὶ τὸν ἤθελεν εἶναι νὰ εἴπωμεν μεθ' ὁποίας ἀνυπομονησίας ὑπελόγιζεν ὁ μοναχὸς τὰς ὥρας καὶ τὰ τέταρτα, ἐνῶ ἐκρούοντο ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ τῆς μονῆς πύργου. Ἐπηγαίνορχετο μεγάλοις βήμασιν ἐν τῇ ζοφερᾷ μονῇ πλήρῃ ἀνυπομονησίας. Ἐπὶ τέλους ἡ προσδιορισθεῖσα ὥρα προσήγγισε καὶ πρὶν ἢ ἀκριβῶς ὁ κώδων τῆς μονῆς ἐκπέμψῃ τοὺς ἤχους αὐτοῦ, ἵνα συγκαλέσῃ τοὺς μοναχοὺς τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου εἰς τὰς μεσονυκτίους αὐτῶν ἀκολουθίας, σχῆμά τι σκουφοφόρον ἐξήρχετο λάθρα ἐκ τινος ὀρθοθύρας τῆς Μονῆς καὶ σιγῇ διελθοῦσα τὰς ἡρημωμένας τῆς πόλεως ὁδούς, μετ' οὐ πολὺ ἐστράφη πρὸς τὴν μικρὰν δίοδον τὴν ἀγούσαν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Μαρτίνου Φράγκ. Οὐδεὶς, ἐννοεῖται, ἕτερος ἦτο, ἢ ὁ Πάτερ-Γουίδος. Ἐκρούσε σιγὰ - σιγὰ τὴν θύραν αὐτῆς ρίπτων ἄνω καὶ κάτω πρὸς τὴν ὁδὸν βλέμματα, ἵνα βεβαιωθῇ, ὅτι αἱ κινήσεις αὐτοῦ δὲν παρετηρήθησαν, καὶ διεισέδυσεν εἰς τὴν οἰκίαν.

— Ὑπέστρεψεν ὁ Μαρτίνος Φράγκ; ἠρώτησεν ὑποψιφίζων ὁ μοναχὸς.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἡ γλυκεῖα τῆς συζύγου αὐτοῦ φωνή, δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ ἀπόψε.

— Τότε ὅλοι οἱ Ἅγιοι Ἀγγελοι εἴησαν βοηθοὶ ἡμῶν! ἐξηκολούθησεν ὁ μοναχὸς προσπαθῶν νὰ λάβῃ τὴν χεῖρά της.

— Ὅχι δ' οὕτω, κύρ - Γουίδε, εἶπεν αὕτη, διεκφεύγουσα τῶν χειρῶν του. Λησμονεῖτε, φαίνεται, τοὺς ὄρους τῆς συνεντεύξεώς μας.

Ὁ μοναχὸς ἔστη πρὸς στιγμὴν καὶ εἶτα ἐξάγων βαρὺ δερμάτινον βαλλάντιον ἐκ τῆς ζώνης του ἔρριψεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης, κατ' αὐτὴν ὅμως ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν βήματα ἠκούσθησαν ὅπισθεν αὐτοῦ καὶ βαρὺ ροπάλου κτύπημα ἐξήπλωσεν αὐτὸν κατὰ γῆς. Κατηνέχθη δὲ τοῦτο ὑπὸ τοῦ στιβαροῦ βραχίονος αὐτοῦ τοῦ Μαρτίνου Φράγκ!

Δὲν εἶνε ἴσως ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἡ ἀπουσία αὐτοῦ ἦτο πλαστή. Ἡ σύζυγος αὐτοῦ εἶχεν ἐπινοήσῃ τὴν διήγησιν ταύτην, ἵνα δελεάσῃ τὸν ἀνάξιον μοναχὸν καὶ οὕτω ν' ἀπαλλάξῃ καὶ τὸν συζυγον αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἐπαιτείας καὶ ἐαυτὴν ν' ἀπαλλάξῃ ἀπαξ καὶ διὰ παντὸς τῶν ἐνοχλήσεων ψευδοῦς φίλου. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὁ Μαρτίνος Φράγκ ποσῶς δὲν ἠθελε ν' ἀκούσῃ τὴν πρότασιν ταύτην τῆς γυναίκος του, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ὡς πάντοτε σχεδὸν συμβαίνει εἰς τοὺς ἄνδρας ὁσάκις αἱ γυναῖκες ἐπιμόνως θέλουσιν ἡ ἀπαι-

τοῦσι παρ' αὐτῶν τι, ἐνέδωκε καὶ αὐτὸς εἰς τὰς ἐπιμόρους παρακλήσεις τῆς γυναικὸς του καὶ τὸ σχέδιον, ἐφ' οὗ τέλος συνεφώνησαν, ἦτο, ὁ μοναχὸς Γουίδος νὰ ἀφίση τὸ βαλλάντιόν του καὶ νὰ τὸν ἀποστείλῃσιν ὀπίσω εἰς τὴν μονήν, ἀφοῦ ὁμως ὑποστῇ αὐστηροτέραν πάσης ἐτέρας, ἣν ἄλλοτε ποτε ἔλαβον τὰ νῶτα αὐτοῦ, μαστίγωσιν, ἔνεκα ἐκπληρώσεως μοναχικοῦ κανόνος, ὃν αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχεν ἐπιβάλλει εἰς ἑαυτόν.

Ἡ ὑπόθεσις ὁμως αὕτη ἔλαβε πολὺ σοβαρωτέραν τροπὴν, ἢ ὅσον ἐφρόνουν καὶ ἐσκόπευον, διότι, ὅτε ἐπειράθησαν νὰ ἀνεγείρῃσιν ἐκ τοῦ ἐδάφους τὸν καλόγηρον, οὗτος ἦν τεθνεώς. Τὸ κτύπημα, ὅπερ κατηυθύνετο κατὰ τῶν νῶτων αὐτοῦ, ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κεκαρμένης αὐτοῦ κορυφῆς! καὶ κατὰ τὸν στιγμιαῖον ἐκεῖνον ἐξερηθισμὸν ὁ Μαρτίνος Φράγκ κατήνεγκε πολὺ βαρύτερον τὸ κτύπημα, ἢ ὅσον ἐσκόπευεν. Ἀλλ' ἐν τῇ μέσῃ τῆς λύπης καὶ καταπλήξεως, ἣτις ἐπηκολούθησε τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην, ἡ ζωηρὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ φαντασία ἐπενόησε μέσον τι σωτηρίας. Δέμα κλειδῶν ἐξηρτάτο ἐκ τῆς ζώνης τοῦ καλογήρου, ὅπερ καὶ ἐφείλκυσε τὸ βλέμμα τῆς. Ὅθεν λύσσα κατεσπευσμένως τὸν κρίκον, ἔδωκε τὰς κλειδας τῇ συζύγῳ αὐτῆς καὶ ἀνέκραξε:

— Δι' ὄνομα τῆς Παναγίας! σπεῦσον! Μία ἐκ τῶν κλειδῶν τούτων ἀνοίγει τὴν ὀπισθίαν θύραν τοῦ κήπου τῆς μονῆς. Φέρε ἐκεῖ τὸ σῶμα καὶ ἄφες το μεταξὺ τῶν δένδρων!

Ὁ Μαρτίνος Φράγκ ἔρριψε τὸν νεκρὸν τοῦ μοναχοῦ ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ καὶ μετὰ καρδίας βεβαρημένης ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν μονὴν ἀγούσαν. Ἦτο αἰθρία, ἀστερόεσσα νύξ καί, εἰ καὶ ἡ σελήνη δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀνατελεῖ, τὸ φῶς αὐτῆς διεφώτιζε τὸν οὐρανὸν καὶ ἀντανακλώμενον ἐν γλυκεῖ λυκόφωτι κατήρχετο ἐπὶ τῆς γῆς. Οὐδεὶς καθ' ἁπάσας τὰς μακρὰς καὶ μονήρεις τῆς πόλεως ὁδοὺς ἤκούετο κρότος, ἐκτὸς τῆς ἐκ διαλειμμάτων ἀκουομένης μακρὰν φωνῆς τοῦ ἀλέκτορος, ἡ τῆς μελαγχολικῆς κραυγῆς τῆς γλαυκὸς ἀπὸ τοῦ ὕψηλου πύργου τοῦ μοναστηρίου. Ἡ σιγὴ αὕτη ἐπέβάρυνεν, ὡς ἐγκαλοῦν φάσμα, τὴν ἔνοχον τοῦ Μαρτίνου Φράγκ συνειδήσιν. Ἐφρύαττε καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν ἦχον τῆς ἰδίας αὐτοῦ πνοῆς, ἐνθ' ἡμαινεν ὑπὸ τὸ βαρὺ τοῦ σώματος τοῦ μοναχοῦ φορτίον, καὶ ἐν κατὰ τύχην νυκτερίσ τις ἵπτατο περὶ αὐτὸν διὰ τῶν κερωτικῶν αὐτῆς πετερίγων, ἵστατο καὶ τοσοῦτον σφοδρῶς ἔπαλλεν ἡ καρδιά αὐτοῦ ἐκ τοῦ τρόμου, ὥστε ἠκούοντο οἱ παλμοὶ αὐτῆς· τοσοῦτον δειλοὺς ἡ τεταρχγμένη συνειδήσις καθιστᾷ καὶ αὐτοὺς ἔτι τοὺς μᾶλλον γενναίους. Τέλος φθάσας εἰς τὸν τοῖχον τοῦ κήπου τῆς μονῆς ἠνέφξε τὴν ὀπισθίαν πύλην αὐτῆς διὰ τῆς κλειδῶς καὶ φέρων τὸν μοναχὸν ἐντὸς τοῦ κήπου ἐκάθισεν αὐτὸν ἐπὶ λι-

θίνου τινὸς ἐδωλίου παρὰ τὴν ἄκραν βρύσεώς τινος μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπαναπαυομένην ἐπὶ στήλης, ἐφ' ἣς ἦτο γεγλυμμένη εἰκὼν τῆς Παναγίας. Εἶτα, θείς πάλιν τὸ δέμα τῶν κλειδῶν εἰς τὴν ζώνην τοῦ μοναχοῦ, ὑπέστρεψε κατεσπευσμένοις βήμασιν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ὅτε ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς, εἰς ὃν τὰ κατ' ἐπανάληψιν διαπραχθέντα ἀμαρτήματα τοῦ πάτερ Γουίδου ἦσαν γνωστά, παρετήρησεν ὅτι καὶ πάλιν ἀπουσιάζει ἐκ τῆς θέσεως του κατὰ τὰς μεσονυκτίους δεήσεις ὠργίσθη καὶ ὑπερβολὴν καὶ πολὺ πρὶν ἢ λήξῃ ἡ καθολομία ἐν τῇ παρεκκλησίῳ, ἐξαπέστειλε μοναχὸν τινα πρὸς καταδίωξιν τοῦ ἀποδράντος μοναχοῦ, διατάττων αὐτὸν νὰ ἐμφανισθῇ ἄμέσως εἰς τὸ κελλίον του. Ἐκ τύχης δὲ συνέβη ὥστε ὁ πρὸς τοῦτο ἐκλεχθεὶς μοναχὸς νὰ εἶνε ἐχθρὸς ἀσπονδος τοῦ Πάτερ-Γουίδου, ὅστις μετὰ πολλῆς πονηρίας ὑποθέσας, ὅτι ὁ μοναχὸς τὸ ἔστρηψεν ἐκ τῆς πύλης τοῦ κήπου διὰ μεσονυκτίον τινα συνέντευξιν πρὸς καταδίωξιν αὐτοῦ ἔλαβε τὴν διεύθυνσιν ταύτην. Ἡ σελήνη τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκριβῶς ἀνερριχάτο ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ Μοναστηρίου καὶ ἔρριπτε διὰ μέσου τῶν δένδρων τοῦ κήπου τὸ ἀργυρόεν αὐτῆς φῶς ἐπὶ τῶν σπινθηροβολούντων τῆς πηγῆς ὑδάτων, ἅτινα μετὰ γλυκεὸς βουκαλιζόντος ἤχου ἔπιπτον ἐν τῇ ὑποκάτωθεν αὐτῆς βαθείᾳ δεξαμενῇ. Ἐνθ' δὲ ὁ μοναχὸς διήρχετο ἐκεῖθεν ἐξακολουθῶν τὴν πορείαν του, ἔστη ἵνα κατασβέσῃ τὴν δίψαν αὐτοῦ διὰ τοῦ δροσεροῦ ὕδατος καὶ στραφείς ἵνα ἀπέλθῃ εἶδε τὸ ἀκίνητον τοῦ σκευοφύλακος σῶμα ἱστάμενον ὀρθιον ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς λιθίνης στήλης.

— Πῶς τοῦτο, Πάτερ-Γουίδε; εἶπεν ὁ μοναχός. Εἶνε τόπος ἐδῶ νὰ κοιμᾶσαι τὰ μεσάνυχτα, ἐνθ' ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ εὐρίσκονται μέσα εἰς τὰ ὑπνατήρια των;

Ἀλλ' ὁ Πάτερ-Γουίδος δὲν ἀπάντησεν.

— Σήκω! Σήκω! αἰωνίως θὰ κοιμᾶσαι; Σήκω καὶ κάμε τὸν κανόνα σου διὰ τὴν ἀμέλειάν σου αὐτήν. Ὁ ἡγούμενος σὲ προσκαλεῖ εἰς τὸ κελλίον του! ἐξηκολούθησεν ὁ μοναχὸς ὀργιζόμενος καὶ σείων τὸν σκευοφύλακα ἐκ τῶν ὤμων.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν οὐδεμίαν ἀπάντησις.

— Τότε, μὰ τὸν Ἅγιον Ἀντώνιον, θὰ σ' ἐξυπνήσω ἐγώ! Ἐτσι! Ἐτσι! Κύρ Γουίδε.

Καὶ ταῦτα λέγων κατέφερε σφοδρὰν κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ πυγμὴν. Τὸ σῶμα ἔκλινεν ἀπὸ τῆς ὀρθίας αὐτοῦ στάσεως βραδέως ἐπὶ τὰ πρόσω καὶ εἶτα πεσὼν μετὰ σφοδροῦ παφλασμοῦ τῶν ὑδάτων κατακέφαλα κατεβυθίσθη εἰς τὴν δεξαμενὴν. Ὁ μοναχὸς ἀνέμενεν ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς, προσδοκῶν ἵνα ἴδῃ τὸν Πάτερ-Γουίδον ἀνεγειρόμενον καὶ ὄλον στᾶζοντα ἐκ τοῦ ψυχροῦ αὐτοῦ λουτροῦ. Ἀλλ' εἰς μάτην ἀνέμενε, διότι οὗτος ἔμενεν ἀκίνητος ἐν τῇ πυθμένι τῆς δεξαμενῆς, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνεωγμένους καὶ μὲ τὴν φασματώδη κάτωχρον αὐτοῦ μορφήν, ἣτις διεστρέφετο ὑπὸ τῶν ρυτίδων τοῦ ὕδατος.

[Ἐπταὶ τὸ τέλος].

ΕΠΗΜΕΙΝΟΝΔΑΣ ΑΛΕΞΑΚΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιμπούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

Ὁ «Ἀδικηθεὶς Ρογγῆρος», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῶ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)
«Ἀττικά Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλείδου 2 (2,20)

«Ἑλληνική» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἑπαμεινώνδῃ Κυριακίδου 5 (5,30)

«Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ 5 (5,30)

Ὁ «Ἀγνωστος τῆς Βελλεβίλλης», μυθιστορία Π. Ζακὼν 2,50 (2,70)

Ὁ «Ἰππότης Μάιος», μυθιστορία Ponson de Terrail 2,50 (2,70)

«Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενείου Σὺη 3 (3,20)

«Τὸ διάμεσον Φρέαρ», μυθιστορία Pierre Sales 4 (4,40)

«Τὰ χάλια μας», κωμῆδία Π. Δαζαρίδου ἡθοιοῦ 70 (80)

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Ἰνδιῶν», μυθιστορία Ε. Χαβιέ - δὲ - Μοντεπὲν (τόμ. 2) 3 (3,30)

Ὁ παπᾶ - Κωνσταντίνος, μυθιστορία Ἀ. Αλεβὺ 4,50 (4,70)

«Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2) 2,50 (2,80)

«Τυχαιὸν Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου 4 (4,40)

«Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccane 4 (4,20)

«Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου 4 (4,20)

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ 3 (3,30)

Ποιήματα Ἀθανασίου Χρηστοπούλου λεπ. 50 (60)
» Σολωμοῦ 50 (60)

» Βηλαρᾶ 50 (60)

«Μαρὰ Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ. 50 [55]

«Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. 4,50 (4,60).

Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης, μυθιστορία Ε. Χαβιέ Μαριμι, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας 4,50 (4,70)

Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ, ἦτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἣ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεντιστάρων». Τόμοι 2 5 (5,50)

Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες, μυθιστορία Catulle Mendès 4,50 (4,70)

Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους 4 (4,40)

Ὁ Γιάννης, μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2 [2,20]

Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων, μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)

Αἱ Φύλακες τοῦ Θεσαυροῦ, μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς 4,50 (4,70)

Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεδάτου, μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο) 3 (3,30)

Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης, μυθιστορία H. Émile Chevalier 4,50 (4,70)

Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια, ἦτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀγκώδην τὸ ἔργον) δραχ. 3,50 (3,70)

■ 1. Γνωστὸν, ὅτι τινὲς τῶν δυτικῶν μοναχῶν ἔχουσι τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς αὐτῶν κεκαρμένην ἐν σχήματι δίσκου. Σημ. Μεταφρ.